

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Νίκος δὲν εἶχε τώρα παρὰ νὰ μάθῃ πὺλ γῆς βέβαιόν τὸ ἀτέλει τοῦ γ. Ἀντοῦ. Ὁ δὲν θὰ ἦταν καθόλου δύσκολο. Προφασίσθηκε πὺλ εἶχε γιὰ τὸ ζωγραφὸ γάμοι παρρηγελία ἀπὸ ἐπαρχίας καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γι' αὐτὸν ὅποιον ἐβρίσκει, ἐντὸς ἀπ' τοὺς φίλους πὺλ τὸν εἶχαν πληροφωρῆσαι στὸ μᾶρ. Καὶ σὲ λίγο ἤξερε ὅχι μόνο τὸ δρόμο καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀτέλι τοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ σπιτοῦ τοῦ.

«Α. τί καλὰ!

Πῆγε πρῶτα μονάχος του, τάχα πὺλ κάνει τὸν περίπατό του, γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ κατατόπια. Κι' εἶδε στὸ δρομάκι πὺλ ἐβγαζε στὰ χωράφια, τὸ σπινὰ πὺλ ἐβγαζε μὲ σταφομιότατο πρόσωπο· εἶδε ὅμως, στὸ ἀντικρινὸ μέρος, λιγὰς πὺλ πάνω, καὶ ἔνα οἰκόπεδο φραγμένον μὲ τοῖχο μὺσὸ καὶ χαλασμένον. Μόνο οἱ δύο πλευρὲς ὅτι ἦσαν πὺλ σχηματίζαν γωνία, καὶ αὐτὲς στὶς ἄκρες γχορευμένες. Οἱ ἄλλες δύο δὲν εἶχαν γίγει ποτέ. Ἐτοὶ τὸ οἰκόπεδο ἐκεῖνο, ἀπάνω-κάτω σὺν τὸ μνημα τοῦ Ναστροδίν Χόντσα, ἀπὸ πίσω καὶ ἀπ' τὸ πλάι ἦταν ἀνοιχτὸ σὰ δρόμος, ἢ μᾶλλον σὰ συνέχεια τὸν χωραφίων. Μόνο πὺλ τὸ χωράριον, πὺλ μέσα, ἦταν πὺλ πυκνὸ, πὺλ ἀπάτητο. Γιὰτὶ σπάνια θάμπαινε κανένας ἢ θὰ προχωροῦσε πολὺ.

Μόνο ὁ Νίκος εἶχε σπουδαῖο λόγὸ νὰ μῆ. Καὶ μῆξε, καὶ προχώρησε, ἀπὸ μέσα, ὡς τὴ γωνία πὺλ σχηματίζαν οἱ δύο τοῖχοι. Ἀ. τί φασα! παρρηγελία λές καὶ τὴν εἶχε τὴν γωνία ἐκεῖνη! Οἱ τοῖχοι τὸν σέπαζαν ὅλον· καὶ ἄμα σήκωνε λίγο τὸ κεφάλι, μπορούσε νὰ βλέπῃ μὰ χαρὰ ὅλο τὸ σπινὰ τοῦ ζωγράφου, καὶ τὴ φάσσα του καὶ τὸ πλάι του καὶ τὴν πόρτα του καὶ τὰ παράθυρά του.

Γύρισε ἀπ' τὴν ἐξερεύνησή του... κατευχαριστήμενος. Ἐτρίβε τὰ χεῖρά του μὲ τὴν ἰδέα πὺλ, κρυμμένον πὺλ ἀπὸ κείνη τὴ μάντρα, μπορούσε νὰ τσακώσῃ τὴν ἀπίστη σὲ τρόπο πὺλ νὰ μὴν ἔχῃ πὺλ τὸ θάρρος νὰ τοῦ τῶνῃ. Καὶ τὴν πρῶτὴ μέρα πὺλ ἡ Δώρα, ἀνυποπτη πάντα καὶ εὐτυχισμένη, τοῦ εἶπε πὺλ πῆγαινε στὴς μητέρας της καὶ θὰ τὸν περιμένε ἐκεῖ, ὁ Νίκος συλλογισθῆναι:

«Ε, μὰ σήμερα δὲ γλυτάνει πὺλ νὰ χαλᾷσῃ ὁ κόσμος!».

Ἦταν ἔνα ἀλόγεμα σκουτουφλιασμένον, βορζερὸ, μὰ ὅχι καὶ ψυχρὸ. Ὁ Νίκος πῆγε ὅπως πάντα στὴ δουλειά του. Ἀλλὰ ὅστερ' ἀπὸ μὰ ὦρα γύρισε στὸ σπινὰ.

— Πῶς; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

— Τόσκασα. Εἶπαμε μὲ τὴ Δώρα νὰ πάμε σήμερα νὰ κάνουμε δύο βίττες. Ντύνεται;

— Ἡ Δώρα ἔρρωγε.

— Ἀ. καλὰ! Ἐρρω πὺλ εἶνε καὶ θὰ πάω νὰ τὴν πάρω. Ἐχει πολλὴ ὦρα πὺλ βγῆξε;

— Μὰ... θὰ εἶνε ὡς μισὴ ὦρα.

Αὐτὸ μόνο ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ ὁ Νίκος. Καὶ φεύγοντας, πῆρε ἔν' ἀμῆξ καὶ ὀρθῆκε στὸ Βαθρακονῆσι.

Πέρεψε καὶ σ' ἔνα μέρος, ἢ ψιγὰ εἶχε πάει, καὶ τράβηξε κατὰ τὸ ἀτέλι ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἐτοὶ ἐφίλασε ὡς ἐκεῖνη τὴ μάντρα χωρὶς νὰ περάσῃ μπροστά ἀπ' τὸ σπινὰ. Ἀλλοῦτῃκα θάταν φόβος νὰ τὸν ἰδοῖν ἀπὸ καὶ μέσα, καὶ τότε... τί κάναμε;

Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὺλ ἡ Δώρα ἦταν ἐκεῖ μὲ τὸν Εὐαγγελάρη. Λογάριαζε μάλιστα πὺλ σὲ λίγο θάπρεπε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ προφτάσῃ νὰ βοεθῇ στὴς μητέρας της τὴν ὦρα πὺλ θὰ πῆγαινε αὐτὸς νὰ τὴν πάρῃ... Νά, τώρα-δὰ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θάνοιγε ἡ πράσινη ἐκεῖνη πορτοῦλα καὶ ἡ Δώρα θὰ πετιόταν στὸ δρόμο. Θάφενε βέβαια μονάχη της καὶ τρεχάτῃ. Ὁ Εὐαγγελάρης θάμενε ἀκόμα λίγο γιὰ νὰ κλείσῃ, προπᾶντων γιὰ νὰ μὴ φανῶν ἔξω μαζὶ, καὶ ἔπειτα θάφενε μονάχος, μὲ τὴν ἡσυχία του...

Ἐκτὸς πὺλ, ἀν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχαν ραντεβὸ καὶ ἂν ἡ Δώρα δὲν εἶχε βγῇ νωρίτερα παρὰ γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ καμμιὰ ράφτρα ἢ καπελλοῦ. Μ' αὐτὸ ὁ Νίκος τῶβρισκε μᾶλλον ἀπίθανο, κρινόντας πρὸ πάντων ἀπ' τὸ ὕψος πὺλ πῆρε ἡ Δώρα, ὅταν τοῦ εἶπε πὺλ θὰ πῆγαινε στὴς μητέρας της. Τώρα πὺλ ἤξερε, ὁ Νίκος μπορούσε νὰ τὴν ψυχολογῇ... Ἐπειτα, λογάριαζε, τὴν ὦρα πὺλ ἔφυγε, ἔβριζε ἀκόμα. Θάψιφε ὅπως βροχὴ ἢ ξαχαρῆνια Δώρα γιὰ ράφτρα ἢ γιὰ καπελλοῦ... Ὡστόσο, ἀπ' τὸν κρυφόν του, δὲν ἔβλεπε τίποτα πὺλ νὰ τὸν βεβαιώσῃ. Τὸ σπινὰ ἐμοιαζε σὰν κομμάτι μὲ τὰ μάτια του μισανοιχτά. Ὅχι μόνο φωνὴ ἀνθρώπου δὲν ἀκούγονταν, ἦταν καὶ ἀρκετὰ μακρὰ, μὰ ὅτε σιὰ δὲν φαινόταν σὰ παράθυρα. Θάλεγε πὺλ οἱ κάτοικοι ὅλοι εἶχαν φύγει, ἀλλὰ γιὰ

νὰ ξαναγυρίσουν σὲ λίγο. Γιατὶ δὲν ἦταν καὶ κατὰκλειστο τὸ σπινὰ σὰν ἀπαρατηρήνῃ ἡ ἀκατοῖζη. Τὰ παντῆσῃκα ἀξαρὰ τὸν παραθύρον ὅλα σφεδὸν ἡτανάνοιχτά· ἐνὸς μάλιστα, στὴν πλαγινὴ φάσσα καὶ τὸ μὺσὸ τῆμα. Ἀπὸ καὶ θάπαιρναν ἀέρα, ὅν ἦταν μῆσα, ἐκεῖνοι οἱ δύο...

Μὰ ἦταν! Ὁ Νίκος εἶχε ὅλη τὴ βεβαιότητα τοῦ προαισθήματος. Νά, λές καὶ τοὺς ἔβλεπε... Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὦρα, τόσο πὺλ βέβαιος γινόταν καὶ τόσο περιμένε, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, νάνοιξῃ ἡ πορτοῦλα καὶ νὰ πεταχθῇ ἡ Δώρα...

Ἡ ἔρημιά εὐνοοῦσε τὸ καρτερὸν του. Ὅταν, ἀραὶ καὶ πὺλ, ἔβλεπε κανέναν ἀνθρώπο νὰ πλησιάζῃ, ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ ἔκανε πὺλ περπατεῖ ἡσυχᾶ σ' ἔνα μικρὸ μονοπάτι πὺλ θὰ τὸν ἐβγαζε στὸ δρόμο. Κι' ἄμα ὁ διαβήτης περνοῦσε, γύριζε γρήγορα στὴ θέσῃ του, στὴ σκολιὰ του...

Ὡς ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας στεκόταν ἡ πηγαίνοντος. Ὅτε τὰ λεπτὰ πὺλ περνοῦσαν τοῦ φαινόταν αἰῶνες. Εἶχε ὅλη τὴ συναισθήσῃ τοῦ χρόνου καὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ περμῇν ἀκόμα πολὺ. Δὲν θάφενε, ἀν δὲν ἔβλεπε τὴν πορτοῦλα ἐκεῖνη νάνοιξῃ, ἢ γιὰ νὰ βγῇ κάποιος ἢ γιὰ νὰ μῆ...

Καὶ νὰ! μὰ στιγμή πὺλ δὲν τὸ περιμένε καὶ γιὰ τόσο γρήγορα, ἡ πράσινη πορτοῦλα χᾶσσε, μαρμῇρε στὴ μέσῃ καὶ, στὴ σκούρα ἐκεῖνη σχισμὰ πὺλ πλαταίνει εὐθὺς καὶ ξανοίγει, παρουσιάζεται... ἡ μισὴ Δώρα!

Βγάλε πρῶτα τὸ κεφάλι της καὶ κοιτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ἔπειτα βγάλε τὸ ἔνα τῆς ποδαράκι, ἀλλὰ μᾶρζει πάλι τὸ κεφάλι της. Στέκεται μὰ στιγμή σὰ νὰ μῆλ σὲ κάποιον πρὸς τὰ μέσα, ἢ σὰ νὰ δύνῃ ἔνα γοργὸ φιλί... Κι' εὐθὺς βγαίνει ὀλᾶκερη, πηδὰ στὸ δρόμο καὶ ἡ πορτοῦλα πίσω της κλείνει...

Τρέχει πρὸς τὰ κάτω... κομψή, βιαστικὴ καὶ εὐτυχισμένη... Τότερῆμο ἀνεμίει φαῖδρα τὴ φούστα της, καὶ ἀπὸ τὸ κοντὸ τῆς ἐπανοφωράει. καὶ τὰ γαλιᾶ λουλουδάκια του καπέλλου της... Γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μάντρα ὁ Νίκος καὶ νὰ τὴν φτάσῃ, πρέπει νὰ κάμῃ ἔνα μεγάλο γύρο. Δὲν ἔχει καιρὸ, θὰ τοῦ φύγῃ. Καὶ ψηλώνοντας στὴ γωνία ἐκεῖνη πὺλ στεκόταν κρυμμένος, τῆς φωνάζει δυνατὰ:

— Δώρα!.. Δώρα!..

Ἡ Δώρα ἀκούει, σιγὰ καὶ στέκεται.

Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Νίκου αὐτῇ; ἢ βλέπει ὄνειρο; Γυρίζει, κοιτάζει μὲ φόβο. Κι' ὁ Νίκος, σηκώνοντας τώρα καὶ τὰ χεῖρά, τὴν καλεῖ:

— Δώρα!.. ἔδω!

Μὰ στιγμή μὺν βαστὰ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀμνηστία της σ' αὐτὸ τὸ σάλπιγμα τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Ἐπειτα κάνει τὴν ἀπλῶς ἐκπληκτὴ καὶ τρέχει ἴσια πρὸς τὸ Νίκο:

— Μὰ! πὺλ βορέθηκες ἐσὺ ἔδω!...

— Ἐλα καὶ νὰ ἰδῇς! τῆς ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ κουνῇ ἀπὸ τὴ θέσῃ του.

Σὲ καλὸ σου! γελᾷ εὐθὺς τὰχα ἡ Δώρα.

Καὶ τρέχοντας ὡς ἐκεῖ πὺλ τελειώνει ἡ μάντρα γχορευμένη, πηδὰ τῆς πέτρες, μπαίνει σ' ἐκεῖνο τὸ οἰκόπεδο καὶ φτάνει τὸν ἄντρα της πὺλ τὴν προῖπαντὰ τώρα καὶ τὴν ἀρᾶζει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τί κάνεις, καλέ, δῶ;

— Ἐλα, ἔλα νὰ σοῦ δείξω!

Τὴν τραβᾷ ὡς τὴ γωνία πὺλ στεκόταν κρυμμένος καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ σκύψῃ καὶ ἐκεῖνη, νὰ κρυφτῇ κοντὰ του.

— Σώπα!.. Βλέπεις ἐκεῖνη τὴν πράσινη πορτοῦλα; Θάνοιξῃ τώρα καὶ θὰ βγῇ ἔνας ἀνθρώπος...

— Ποιὰ, καλέ!.. Ἡ πόρτα τῆς ράφτρας μου; καὶ τί σὲ νοιάζει σένα ποῖος θὰ βγῇ; Πάμε νὰ φύγουμε!..

— Ἀ! ἢ ράφτρα σου κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπινὰ;

— Ἀλλὰ!..

— Δὲν τόξερα, περιεργὸ!.. Μὰ εἶνε καινούργια; Τὴν ἄφησες τὴν ἄλλη!..

— Ἐλα, Νίκο, κατὰλαβᾷ!.. Μὲ πῆρες πάλι ἀπὸ πίσω, μὲ εἶδες νὰ μπαίνω στὴς ράφτρας μου καί... Μὰ ὁ ἴδιος θάσαι πάντα, καὶ μένεις; Ἐλα, πάμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ!..

Τὸν τραβοῦσε. Ἀλλὰ ὁ Νίκος ἀντιστεκόταν καὶ τὴν κρατοῦσε κοντὰ του.

— Ὅχι! πρέπει πρῶτα νὰ ἰδοῦμε!..

— Ἀ, μὰ εἶσαι γελοῖος!.. Ἐλα καὶ περνοῦν ἀνθρώποι! Τί θὰ ποῖν νὰ μᾶς ἰ-

ΒΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΜΑΝΙΑ

Σήμερα εκδίδονται περί τις είκοσι εφημερίδες στάς 'Αθήνας και χαμμά δεκαριά περιοδικά. 'Ε! λοιπόν, πρό 56 ετών, το 1870, εξέδιδοντο περισσότερες εφημερίδες στην πρωτεύουσα. Για περιέργεια άκουστε τους τίτλους: μερικοί είναι άρκετά περίεργοι. Αιών, 'Ανατολή, 'Αλήθεια, Παλιγγενεσία, Αύγη, Μέριμνα, 'Εθνοφύλαξ, Φοιτητής, Μέλλον Φώς, 'Εθνικόν Πνεύμα, 'Εκλεκτική, 'Εφημερίς της Κυβερνήσεως, 'Αθήναι, Προμηθεύς, Δικαιοσύνη, Σωτήρ, Προϊνός Κήρυξ, 'Εφημερίς των Παίδων, 'Ηχώ της 'Ελλάδος, Πνύξ, Πλάστιγξ, 'Εθνική 'Ασπίς, Φίλη, 'Εφημερίς των Φιλομαθών, 'Εθνική Σημεία, Κρήνη, Τετραστάλλος, Ψαλίδω, Κώνωπες, Λόγος, Νόμος, 'Ασπίς της 'Ανατολής, Χρόνος, 'Ανθοδέσμη, Λύχνος, Γαΐδαρος, Μικρός Γαΐδαρος, 'Ελλάς, 'Ανεξαρτησία, 'Ο Ταχυδρόμος των 'Αθηνών (γαλλικός οί τρείς τελευταίες) 42 εφημερίδες διπλάσιες δηλαδή από όσες εκδίδονται σήμερα! Και αν λάβη κανείς υπ' όψιν και την διαφοράν του πληθυσμού των μεταξύ του 1870 (ή πρωτεύουσα δεν είχε τότε παραπάνω από 50 χιλ. κατοίκους) και του 1926, κρίνεται ότι οι σημερινοί 'Ελληνες, παρ' όλην την εφημεριδομανία τους, έχομεν παραβαλλόμενοι με τους προγόνους των του 1870. Σήμερα αν υποτεθί ότι ο πληθυσμός των 'Αθηνών είναι 700 χιλ., δεδομένου ότι εκδίδονται 20 εφημερίδες, ή αναλογία είναι μία εφημερίδα στις 35 χιλ. κατοίκους, ενώ το 1870 αναλογούσε περίπου μία εφημερίδα σέ χίλιους κατοίκους, άφού εξέδιδοντο 42 εφημερίδες και ο πληθυσμός των 'Αθηνών μόλις έφθινε τις 50 χιλ. 'Αλλά περιοδικά τό έτος έζεινο έβγαιναν λιγώτερα από σήμερα (πολύ περισσότερα αναλόγως του τότε πληθυσμού), έξη μόνον. έλαομαζες δέ εφημερίδες 40, από τις οποίες έννα! στάς Πάτρας, και έξη! στη Σύρο.

~~~~~
δοϋν έδώ μέσα:
— Κρήνον, χαμηλώσε!
— Ούφ!
Κι' ή δώρα άναγκαζόταν νά χαμηλώνη, γιά νά μιν την βλέπουν έκεινοι που περνούσαν...
— Πάμε λοιπόν!
— Όχι!
— Μά τι θέλεις έπιτέλους;
— Τώρα, τώρα θά ιδής.
Τη στιγμή έκεινη, κάποιος έλκισε τό άνοιχτό τζάμι του πλαγινοϋ παραθύρου. 'Ο Νίκος είδε καλά πως ήταν ό Εϋαγγελάρης. Μά κι' ή δώρα...
— 'Ηράφτρα σου! της είπε. Κλείνει τό σπίτι γιά νά φύγη. Τώρα θά την ιδούμε κι' έξω και... θά βεβαιωθούμε.
'Η δώρα κατάλαβε 'Ο άντρας της τάξερε όλα. Δέν την είχε παρακολουθήσει γιά νά μάθη' ήξερε από ποιόν και πού πήγαινε και με ποιόν. Τό πράγμα δέν είχε θεράπεια και κάθε άρνηση θάταν περιττή. 'Αποφάσισε τότε νάμυνθ' ή γενναία.
— Νίκο, τού είπε με άλλο πιά ύφος. Πρόσσεψε μ'ήν κίνησε χαμμά τρέλλα! 'Εγώ σου λέω νά φύγουμε. Δέ θέλεις; Τόσο τό χειρότερο! Τώρα θάνοίξ' ή κίνη πόρτα, ναι, και θά βγ'η... ήράφτρα μου. 'Αλλά έγω θά βγάλω τις φωνές και νά τό έξης. Θά φωνάξω!
— 'Ωραία! Έκαμε ό Νίκος. 'Αλλο πού δέν ήθελα κι' έγώ. Τό βλέπεις όμως αυτό;
— Έσυρε από την τσέπη του ένα πιστόλι. Κι' εξακολούθησε:
— 'Αν βγάλ'ης τσιμουδιά, θά το ο ρίξω από δω και θά τό ν σκοτώσω! Και νά το!

Πραγματικώς. 'Η ποτούλα ξανάνοιξε, ό Εϋαγγελάρης βγήκε και, άφού την κλείδωσε σάν καλός νοικοκύρης, φίλασε τό κλειδί και τράβηξε ήσυχα-ήσυχα πρὸς τά κάτω.

(Ακολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Τ.

'Ανίχει περισσότερον σ'όν κινήτων πληθυσμόν των 'Αθηνών, διότι πρὸν τὸν περισσότερον καιρὸν στὸ Λαυδίων ὅπου εἶνε ἡ μία ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν της ἐγχεστημένη. "Οἷαν δὲν εἶνε στὴ Ρώμῃ ὅπου εἶνε ἡ ἀλλή, και ὅταν δὲν εἶνε ἐκεῖ, εἶνε στὸ Παρίσι ὅπου παραμένει ὁ ἀδελφός της και ἐπομένως αἱ 'Αθῆναι χορηγοποιούνται γιά ἐξουήσας στὴν τόσο πολυτέλῃστη εὐρωπαϊκῇ ζωῇ. 'Η ἐμφάνησ' της «αὐανοσηονέ», ἔχει ὡραία μάτια. εἶνε πολὺ μεγαλοκινή, σιλουέττα φῖνα, τό ντύσιμό της ἀνίχει στὴν ἀριστοτεχνιζότητά της ἐξολ-σώμῃ. Συγγαταλέγεται μεταξὺ τῶν φῖν. Εἶνε ἐκτάκτως εὐχάριστη και ἐνδιαφέρουσα συνομιλίαια, μόνον πού ὁμιλεῖ τόσο σιγά σχεδὸν ψιθυριστά, ἴσως γιά νά ἐφαρμοσθῇ — και δικαίως — τό ρητόν «τά καλά κόποις κτύνται».

'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τσάι-μπαρίτ' παρά τῷ κ. και τῇ κ.

Πράττεν ἐκ Κοινῆς ὁλοως.
'Η οἰκοδέσποινα ἔφερεν τουαλέττα ἀπὸ ῥοζέττ' και βελούδο μαῖρο, ἡ δὲ Νταϊ-ηζ' Πράττεν ἔφερεν θανυσίαν τουαλέττα-Μοντέλο Βιοννέ ἀπὸ βελούδο τιγιέλ, πού σχηματίζειν «παννὸ» σ'υπεροπῇ πλασισμένη μ'εἰνὰ σειρά στρώς ὁμολόχουα.

— 'Η αἰθούσα τοῦ μπαρίτ' πολὺ εὐχάριστη, με ἓνα πελῶριον «ροῦντιν» πού χορηγούμεν γιά «ἀλζό» τοποθετημένον ἀναπαυτικὸν ντυράνι σὲ ἀποχρώσιν τοῦ τοῖχου γκρι-μπλέ.

— Μεταξὺ τῶν χορηγοτήρων μπαρίτ'ιστῶν ἦσαν ἡ κ. Φορβέλ τουαλέττα μαῖρο και πράσιν' πού τὴν διακρίνει ἰδιαιτέρη χαλασθήσας, και μαῖρο βελουδένιον ὑπὲρ ἀφροζανίζον. κ. και κ. Γεωργιάδ' συμπαιθέστατον σύνολον βιολέ, κ. και δὲ Βογλὴ μαῖρο και ρενῶ γκρι, δὲ Ποντοπόλου χορηγοτάτη τουαλέττα μπλε-ροῦα και μαῖρο, κ. και κ. Σταμπολ-τῆ λαν χορηγ' ἡρόεμα πράσινον κροί ρου ἰν, δὲ κ. Φορβέλ τουαλέττα μαῖρο και ροζ.

— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν δεξίωσις μασίχα παρά τῷ κ. και τῇ κ. Γ. Μουφερράτου. 'Η οἰκοδέσποινα πολὺ εὐμοσφ' με τουαλέττα βιολέ. 'Ενα ἀπαστερμέν-ξαρτεζὸ ὅλο ἔσπον χαλασθήτον ἀριστοτεχνιζότητος και ἰδιωτύπου διακοσμῆσεως. Θανυσία χορηγο τε χνιμένο Σάτς και Κοπενάργκ, συνδυασμοὶ χορημάτων ἐπί-

πλων, τοῖχου και ριντῶ, λαν ἀφροζανίζοι.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. και κ. Ρεδιάδ' κ. και κ. Παλαδημητρίου, κ. κ. Ν. Ζίννη, κ. κ. Παπαγιαννοπούλου, κ. και κ. Βασιλειδ', κ. και κ. Μεταξά κλπ.

— Ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιτυχεῖς χοροὺς τῆς ἐποχῆς ὁρισμένως θά εἶνε ἡ δοθησομένη χορευτικὴ ἐσπερίς ὅπο τοῦ Συνδέσμου Κυριῶν και Δεσποινίδων πρὸς προστασίαν και περιήλαριν ἀπόρων βρεφῶν, ἥτις δίδεται στάς 21 τρέχ. στὴν θανυσίῳς ἀνακαινισθεῖσαν αἰθούσαν τοῦ Καποῖς.

'Η ὁργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς κ. κ. Μ. Γεωργαντά, Α. Λαλλιέ-ου, Θρας. Ζαίρη, Θ. Σινανδινόφ, Α. Πασπάτη, Α. Σούτζης, Δ. Καλμποροῖση, Κ. 'Αλεξάνδρῃ, δίδας Α. Δέλτα, Δ. Σαμουτάκη, Ρ. 'Ισωγόνη, Μ. Λαγκαδά, Α. Λεζοῦ, Α. Ψαλτώφ, Μ. Κωστή.

— Παρ' ὅλη τὴν ἀφθονίαν τῶν τεῖποτικῶν αἰθουσῶν, ὅλαι σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα ἔχουν κίνησιν, διότι κάθε μία ἐξ αὐτῶν συγκεντρώνει και ἄλλους τύπους και ἐπομένως κάθε τη-ροῖμ' της τακτικῆς θιασώτιδ'ς του.

— 'Οσες 'Αθηναῖες εἶνε φανατικαὶ θιασώτιδες τοῦ χοροῦ δὲν ἐγκαταλείπουν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὸ Καποῖς και τὸ Ντελὶς ὅπου χορεύουν και ἐν ὅσῳ ἔχουν σεργίρη τὸ τσάι τους.

'Η Μονταίν

'Η παρθένος και τό θεῖον βρέφος. ('Ανάληψιν τοῦ Λονκά τιγιέλλ' Ρόμπα)